

uhelbtigt. Jeg har imidlertid saa tydeligt, jeg har formaaet, udtalt mig bestemt for, at jeg anseer det for at være uhelbtigt, at Valgene til Specialcommissionerne skulle skee ved directe Valg; jeg anseer det for langt bedre, at de skulle skee ved indirecte Valg; men jeg finder paa den anden Side ikke, at den hele Sag er af saa væsentlig Betydning, at jeg, dersom Rigsdagen, naar Loven er færdig fra hele Rigsdagens Haand, fandt, at man skulde gaae ind paa directe Valg til disse tre Specialcommissioner, derfor kunde mene, at der var Grund for Regjeringen til at modstætte sig Loven. Disse Specialcommissioner have virkelig en saa indskrænket Myndighed, ere saaledes under Control af andre baade communale og Regjeringsautoriteter, at der virkelig ikke er nogen stor Fare ved, om Valget af disse Medlemmer stete ved directe Valg. Der er f. Ex. Skolecommissionen; saavidt jeg erindrer, er der 8 andre Autoriteter, med hvilke den har at forhandle og som kontrollere den. Der er Fattigcommissionen; ja, de Spørgsmaal, der forekomme i Fattigcommissionerne i Kjøbstæderne, have virkelig ikke nogen stor politisk Betydning, og hvad Bygningscommissionen angaaer, saa er dens Myndighed ved den nye Bygningslov for Kjøbstæderne bleven særdeles indskrænket; den har blot at paasee, at Bygningslovens Bestemmelser opfyldes, men kan ikke tage nogen Beslutning udenfor de lovbestemte Regler, uden at Communalbestyrelsen deri er enig. Jeg seer derfor ikke, at det hele Spørgsmaal om Valgene til disse Specialcommissioner har nogen saa særdeles Betydning, og jeg kan derfor ikke skjønne, at dersom ogsaa Landstinget skulde komme til samme Anstuelse som Folkethinget, at Valgene burde skee directe til disse 3 Specialcommissioner, der saa skulde være nogen Anledning for Regjeringen til at modstætte sig Loven; men jeg kan, som sagt ikke Andet end bestemt udtale, at jeg troer, at det er rigtigere, at Valgene skee indirecte, end at de skee directe.

Ploug: Det var ikke min Hensigt at gaae ind paa nogen Kritik af den ærede Ministers personlige Forhold til denne Sag, men naar der fra en anden Side er bleven talt med Noes om den Bøielighed, han har vist,

saa vil jeg svare dertil: jeg vil ingenlunde sige, at Bøielighed ikke ofte kan være en meget god Egenskab hos en constitutionel Minister, men det kommer da rigtignok an paa, at den ytrer sig paa rette Tid og Sted, at den ikke kommer i Utide; og i denne Henseende forekommer det mig, at der ligger en forunderlig Bidsfarelse til Grund for den Udvikling af sit Forhold, som den ærede Minister nylig har givet. Han har vel sagt — det laa ikke i hans Ord, men i hans Tanke — at det er Kongen og Rigsdagen, som i Forening give Love; ja, det er meget rigtigt, men han har talt, som om det var Kongen og Folkethinget, der afgjorde Lovene. Det kan, som sagt, visseelig være en Dyd at vise Bøielighed, men man maa da vente, til man seer, at Bøieligheden kan gjøre Nytte. Dersom det skulde vise sig, at der fremkom Modstrid mellem Folkethingets og Landstingets Beslutning, da var Diebliffet kommet, da Ministeren skulde vise sin Bøielighed ved at mægle imellem disse modstaaende Anstuelser. Det kan ikke nægtes, at idet den ærede Minister har stillet sig udelukkende paa Folkethingets Fleertals Side, har han gjort Landstingets Stilling til Sagen særdeles vanskelig. Den Autoritet, der tilkom ham som en erfaren og dygtig Communelemmand, der havde stor Indsigt i Communernes hele Væsen, den Vægt, man maatte tillægge de Argumenter, som kom fra ham, da han oprindeligt indbragte sit Lovforslag og som yderligere bleve udviklede i en Comiteebetænkning og som fremtræde i de Motiver, der ledsagede det Folkethinget forelagte Lovudkast, tabe hele deres Vægt, naar Ministeren selv har forladt dem, førend han her indkommer med sit Lovforslag; vi kunne da ikke mere støtte os til dem.

Der er en anden Omstændighed, der ogsaa forekommer mig at gjøre Stillingen ligeoverfor dette Lovforslag mislig og ubehagelig, det er den, at vi ikke vide, hvilken Myndighed der i sin Tid, naar det i Grundlovens § 96 indeholdte Lovte kommer til Opfyldelse, vil blive lagt i Communens Haand. Det Argument er bleven brugt paa et andet Sted, og det af et indskyldesrigt Medlem, der har været Ordsvorer for Udvalget og til en vis Grad kan siges,